

δὲ Λαμβέρτος, εὐχαριστούμενος νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς πατρίδος του καὶ ν' ἀκούεται μετὰ τοσαύτης προσοχῆς ἀπὸ δύο ὁρκίας, διηγείτο μὲ ἀπειρον πνεῦμα, καὶ μὲ τὴν ζωηρότητα τῶν χειρονομιῶν καὶ τῆς φυσιογνωμίας ἥτις ἰδιάζει εἰς τοὺς Βεαρνοὺς. Ἡ Κάρμεν τὸν ἤκουε σιωπῶσα, κρατοῦσα τὴν χεῖρά του καὶ ἀτενίζουσα αὐτόν· ὁλοκλήρους ὥρας ἐδύνατο νὰ μείνῃ οὕτω πως χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ· ἡ Μανουελίτα δὲ ὅμως ὁμίλει καὶ διὰ τὰς δύο καὶ ἐξηκολούθει τὰς ἐρωτήσεις της.

Μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπον τῆς Κάρμεν ἐσκυθώπατε, καὶ πολλάκις συνέστειλε τὰς ὁρκίας ὀφρὺς της.

— Εἶναι καιρὸς ν' ἀνχωρήσωμεν, Μανουελίτα, εἶπε μετὰ φωνῆς ὀλίγον ἠλλοιωμένης.

Ἰδὼν ὅμως ὅτι αὕτη δὲν τῷ ἀπεκρίθη, ἀνεσήκωσεν ἐλαφρῶς τὸ βρόζον, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της, καὶ εἶδεν ὅτι δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὁρκίας Μεξικανῆς.

— Τί ἔχεις; ἀνέκραξε, Κάρμεν, φιλτάτη μου, διατί αὐτὰ τὰ δάκρυα;

— Διότι δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, ἐψιθύρισε καταπνίγουσα τὰ δάκρυά της.

— Ἐγώ!... Σὲ ἀγαπῶ ὡς πάντοτε, εἶσαι ὁ μόνος λογισμὸς μου. Ἐλα, Κάρμεν, τὸ γνωρίζεις, ἐπρόσθεσε, ἀποσπᾶσας τὰς χεῖρας ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἀναγκάσας αὐτὴν νὰ τὸν ἰδῇ. Ἀφ' οὗ δὲν μὲ πιστεύεις, κύτταξε τὰ μάτιά μου, καὶ ὕστερα εἶπε ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ.

Κληρικοὶ μεξικανοὶ ἐν ὁδοιπορίᾳ.

Καὶ τὸ βλέμμα της ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μείνῃ ὀλίγον μόνη μὲ τὸν Λαμβέρτον. Δυστυχῶς ὅμως ἡ Μανουελίτα δὲν ἐνόησεν, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὴν ὁμιλίαν της. Ἡ δὲ Κάρμεν ἐγένετο ἔτι σκυθρωποτέρα καὶ ἡ χεὶρ της ἔτρεψε. Τέλος δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ πλέον τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν της καὶ εἶπε·

— Μανουελίτα, πρέπει νὰ ὁμιλήσω ἰδιαιτέρως τὸν Λαμβέρτον, ἄφησέ μας ὀλίγον.

Μὴ ὦν συνειδησμένος εἰς τὰ Μεξικανικὰ ἤθη ὁ Λαμβέρτος, ἐμειδίασε διὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς τῆς Κάρμεν· ἡ δὲ Μανουελίτα, ἂν καὶ δυσηρεστήθη ὀλίγον, τὸ ἐθεώρησε πολλὰ φυσικὸν καὶ ἀπεμακρύνθη ὀλίγα βήματα.

— Σὲ ἐνόησε τέλος πάντων ἡ φίλη σου, εἶπεν ὁ Γάλλος, ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρα τῆς Κάρμεν.

Αὕτη δὲ ἀτενίσασα αὐτὸν ὀλίγον σιωπηλῶς ἐψιθύρισε·

— Εἶμαι τρελλή! ἀγαπητέ μου. Εἶμαι ζηλότυπος, πολὺ ζηλότυπος· ὅταν πρὸ ὀλίγου ἐπεριποιεῖτο τὴν Μανουελίταν ἐνόμισα ὅτι ἀποθνήσκω.

— Τί λέγεις, φιλτάτη μου; ἀπεκρίθη ὁ ζουάβος· ὅταν μία κυρία σὲ ἐρωτᾷ, εἶναι τοῦλάχιστον εὐγενὲς ν' ἀπαντήσῃς, καὶ μάλιστα ὅταν ᾔναι φίλη ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἐπεθυμοῦσα νὰ κατακρίνῃ τὴν ἐκλογὴν σου καὶ νὰ σὲ ὁμιλήσῃ ἐναντίον μου.

Ἡ δὲ Κάρμεν ἀνυψώσασα ὀλίγον τοὺς ὤμους εἶπε·

— Τώρα πλέον ἀφ' οὗ σὲ ἀγαπῶ, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἂν μὲ ὁμιλήσῃ ἐναντίον σου, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσω ὀλιγώτερον. Ἄκουσε· σεῖς οἱ Γάλλοι, μὲ ὁ-